DOMSTOLENS DOM
AF 17. JUNI 1975 [1]

Pastificio Triestino
mod Statens finansforvaltning
(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Pretore di Trieste)

Sag 93/74

Sammendrag

1. *Landbrug — fælles markedsordning — konjunkturpolitik — valuta kursudsving — monetære udligningsbeløb — følgeprodukter — indførselsomkostninger ved indførsel fra tredjelande — begreb*
   (Rådets forordning nr. 974/71, artikel 4 a, stk. 2)

2. *Landbrug — fælles markedsordning — konjunkturpolitik — valutakursudsving — basisprodukter — importafgift på nul — følgeprodukter — udligningsbeløb ved udførsel — ingen opkrævning*
   (Rådets forordning nr. 974/71, artikel 4 a, stk. 2)

1. De indførselsomkostninger ved indførsel fra tredjelande, som er nævnt i stk. 2 i artikel 4 a i forordning nr. 974/71, som ændret ved forordning nr. 509/73, skal, for så vidt angår de produkter, der omhandles i artikel 1, stk. 2, litra b) i forordning nr. 974/71, og hvis pris er afhængig af prisen på de produkter, for hvilke der inden for rammerne af de fælles markedsordninger for landbrugsvarer er fastsat interventionsforanstaltninger, anses for kun at omfatte det variable element, hvormed der skal tages hensyn til priserne på basisprodukterne.
2. Når importafgiften for basislandbrugsprodukter er lig med nul, kan der ikke opkræves noget monetært udligningsbeløb ved udførsel af følgeprodukterne.

I sag 93/74

angående en anmodning, der i medfør af EØF-traktatens artikel 177 af Pretore di Trieste (byretten i Trieste) er indgivet til Domstolen for i en sag om betalingspåbud, der verserer for denne ret mellem

PASTIFICIO TRIESTINO

og

1 — Processprog: Italiensk.

STATENS FINANSFORVALTNING

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af artikel 4 a, stk. 2, første afsnit i Rådets forordning (EØF) nr. 974/71 af 12. maj 1971 om visse konjunkturpolitiske foranstaltninger, der skal træffes inden for landbrugssektoren som følge af den midlertidige udvidelse af grænserne for kursudsving i visse medlemsstaters valutaer (EFT-specialudgave 1971 (I), s. 231; org. ref. JO L 106 af 12. 5. 1971, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 509/73 af 22. februar 1973 (EFT L 50 af 23. 2. 1973, s. 1),

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af: præsidenten R. Lecourt, afdelingsformændene J. Mertens de Wilmars og Mackenzie Stuart, dommerne A. M. Donner, R. Monaco, P. Pescatore, H. Kutscher, M. Sørensen og A. O'Keeffe (refererende),

generaladvokat: G. Reischl
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

Forelæggelseskendelsen og de skriftlige indlæg, der er indgivet i medfør af artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen, kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og skriftvekslingen

Ved forordning nr. 974/71 bemyndiges de medlemsstater, som ved handelstransaktioner tillader en valutakurs for dens valuta, der ligger over den grænse for udsving, der er tilladt ifølge de internationale bestemmelser, til at opkræve udligningsbeløb ved indførsel og til at yde sådanne ved udførsel.

Ifølge denne forordnings artikel 1, stk. 2 finder udligningsbeløbene anvendelse dels på produkter, for hvilke interventionsforanstaltninger er fastsat inden for rammerne af de fælles markedsordninger for landbrugsvarer, dels på produkter, hvis pris er afhængig af prisen på de førnævnte, og som hører under de fælles markedsordninger eller er genstand for en særlig ordning i medfør af artikel 235 i traktaten.

I henhold til sidste betragtning i forordning nr. 974/71 bør udligningsbeløbene begrænses til de beløb, der er strengt nødvendige for at udligne incidensen af valutaforanstaltningerne på priserne på de basisprodukter, for hvilke interventionsforanstaltninger er fastsat, og de bør kun anvendes i de tilfælde, hvor denne incidens måtte føre til vanskeligheder.

Med hensyn til beregningsmåden for udligningsbeløbene bestemmes det i samme forordnings artikel 2, stk. 2, at udligningsbeløbene for de produkter, for hvilke der ikke er fastsat interventionsforanstaltninger, dvs. for de forarbejdede produkter, er lig med incidensen på priserne for det pågældende produkt, ved anvendelse af udligningsbeløbet for priserne på det produkt, af hvilke de pågældende priser er afhængige.

Ved forordning nr. 509/73 er der til forordning nr. 974/71 tilføjet en artikel 4 a, hvorefter de udligningsbeløb, der er gældende på grund af en nedskrivning af den pågældende valuta, i samhandelen mellem medlemsstaterne og med tredjelande ikke kan være højere end omkostningerne ved indførsel fra tredjelande.

I bilag VIII til Kommissionens forordning nr. 2102/73 af 31. juli 1973 (EFT L 213 af 1. 8. 1973, s. 1) er de udligningsbeløb, der fra den 1. august 1973 skal anvendes ved udførsel af spisemakaroni fremstillet på grundlag af fine gryn af hård hvede fra Italien fastsat til 3 365 lire pr. 100 kg (toldposition 19.03).

Den 6. august 1973 eksporterede sagsøgeren i hovedsagen, hvis hjemsted er i Trieste, til Forbundsrepublikken Tyskland en mængde på 202,05 × 100 kg spisemakaroni fremstillet på grundlag af fine gryn af hård hvede.

Toldadministrationen pålagde derefter denne eksport en betaling af udligningsbeløb på 679 940 lire.

Sagsøgeren i hovedsagen har søgt at undgå at komme til at betale dette beløb ved at gøre gældende, at der i medfør af artikel 4 a i forordning nr. 974/71, som er tilføjet ved forordning nr. 509/73, ikke kan anvendes sådanne beløb, da importafgiften for hård hvede for den pågældende periode (fra den 4. til den 7. august 1973), ved forordning nr. 2134/73 af 3. august 1973 (EFT L 216 af 4. 8. 1973, s. 1) var fastsat til nul.

Da det sagsøgende firma fandt, at opkrævningen af de nævnte udligningsbeløb var uberettiget, anlagde det ved Pretore di Trieste en sag om betalingspåbud med henblik på tilbagetaling af de pågældende beløb.

Da retten fandt, at visse fællesskabsretlige spørgsmål burde afgøres, udsatte den ved kendelse af 7. december 1974 afgørelsen og anmodede i henhold til EØF-traktatens artikel 177 Domstolen om at træffe en præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

1. Skal man med henblik på anvendelsen af artikel 4 a, stk. 2 i forordning nr. 509/73 antage, at indførselsomkostningerne for spisemakaroni kun består af det variable element, eller skal man antage, at der hertil skal lægges det faste element, idet det bemærkes, at begge elementer er fastsat i forordning nr. 160/66?
2. For det tilfælde, at indførselsomkostningerne kun udgøres i det variable element, kunne Italien da lovligt anvende det i forordningerne nr. 974/71, 648/73 og 1463/73 fastsatte udligningsbeløb, hvorved der blev opkrævet 3 365 lire pr. 100 kg af produktet (jf. forordning nr. 2102/73/EØF, bilag VIII — toldposition 19.03), ved eksport af spisemakaroni til medlemslande og tredjelande i den periode, hvor de importafgifter, der var pålagt det pågældende basislandbrugsprodukt — hård hvede — (og som udgør det variable element for dejvarerne), var lig med nul. Under alle omstændigheder, kunne det monetære udligningsbeløb ved eksport være højere end importafgiften for basislandsprodukterne, såfremt denne var højere end nul?

Forelæggelseskendelsen er registreret på Domstolens justitskontor den 13. december 1974.

I henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen er der indgivet skriftlige indlæg af sagsøgeren i hovedsagen og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet, at der ikke skal foretages forudgående bevisførelse.

II — Sammenfatning af de skriftlige indlæg, afgivet i henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen

a) Vedrørende det første spørgsmål

Kommissionen finder ikke, at der er nogen ny omstændighed, som kan begrunde, at man endnu en gang behandler det spørgsmål, som Domstolen i sin dom af 12. november 1974 (Requette mod den franske stat, 34/74) Sml. 1974, s. 1217, besvarede således:

»De »indførselsomkostninger« ved indførsel fra tredjelande, som er nævnt i stk. 2 i artikel 4 a i forordning nr. 974/71, som ændret ved forordning nr. 509/73, skal, for så vidt angår de produkter, der omhandles i artikel 1, stk. 2, litra b) i forordning nr. 974/71, og hvis pris er afhængig af prisen på de produkter, for hvilke der inden for rammerne af de fælles markedsordninger for landbrugsvarer er fastsat interventionsforanstaltninger, anses for kun at omfatte det variable element, hvormed der skal tages hensyn til priserne på basisprodukterne.«

Sagsøgeren i hovedsagen har gjort gældende, at Domstolen i den nævnte dom er fremkommet med momenter, der taler til fordel for sagsøgerens opfattelse, hvorefter de indførselsomkostninger, som omhandles i artikel 4 a, som den er ændret ved forordning nr. 509/73, udelukkende refererer sig til basisproduktet. Det kendtes — i modsætning til, hvad Kommissionen hævdede i sine indlæg — for ret, at det faste element ikke kunne være indbefattet i indførselsomkostningerne, da de i kraft af dette blev pålagt eksportører af følgeprodukter en byrde uden forbindelse med de monetære udsving.

Man burde nå til den samme opfattelse, når heller ikke det variable element synes at have nogen forbindelse med disse sidste. Dette var efter sagsøgerens opfattelse tilfældet ved udførslen af spisemakaroni fremstillet af basisprodukter, hvorpå de nævnte udsving ikke havde haft nogen faktisk incidens.

b) Vedrørende det andet spørgsmål

Kommissionen har gjort gældende, at spørgsmålet kan opfattes på to forskellige måder:

1. Såfremt indførselsomkostningerne kun udgøres af det variable element, kan en medlemsstat da anvende det monetære udligningsbeløb for den del, som eventuelt overstiger det variable elements beløb?

Kommissionen hævder, at det er umuligt for den ved enhver ændring i indførselsomkostningerne at fastsætte udligningsbeløbene under hensyntagen til udjævningsreglen. De faktorer, som udligningsbeløbene og indførselsomkostningerne er afhængige af, er nemlig forskellige og forandres ikke med samme hyppighed. Det tilkommer derfor medlemsstaterne at foretage sammenligningen i hvert enkelt tilfælde. Således forstået skal spørgsmålet besvares benægtende, da der ikke i artikel 4 a i forordning nr. 974/71 overlades medlemsstaterne nogen skønsmargen.

2. Såfremt indførselsomkostningerne kun består af det variable element, skal

artikel 4 a i forordning nr. 974/71 da fortolkes således, at der på et forarbejdet produkt kan anvendes et udligningsbeløb, der er højere end den importafgift, som er pålagt en import af basisproduktet på samme tidspunkt, eller under alle omstændigheder at et monetært udligningsbeløb kan anvendes, når den importafgift, som er pålagt en import af basisproduktet, på det pågældende tidspunkt er lig med nul?

Den 6. august 1973 var importafgiften for hård hvede lig med nul (forordning nr. 2134/73), de udligningsbeløb, der fandt anvendelse ved eksport fra Italien af det samme produkt, lig med 20 151 lire pr. ton (forordning nr. 2102/73, bilag I, del 1), det variable element, der fandt anvendelse ved indførsel til Italien af spisemakaroni, lig med 3 612 lire pr. 100 kg (forordning nr. 2210/73, bilag I), det faste element lig med 12 % (forordning nr. 1/73, bilag) og de udligningsbeløb, som fandt anvendelse ved eksport fra Italien af disse fødevarer, lig med 3 365 lire pr. 100 kg (forordning nr. 2102/73, bilag I, del 8). De udligningsbeløb, der fandt anvendelse på spisemakaroni, oversteg således ikke det faste elements beløb, og dette er i overensstemmelse med, hvad Domstolen kendte for ret i dom nr. 34/74.

Selv om det variable element, hvormed der tages hensyn til den incidens, som prisforskellen på basisproduktet har på det forarbejdede produkts pris dels i Fællesskabet og dels på verdensmarkedet, i princippet selv skal være lig med nul, når importafgiften på hård hvede er nul, må man utvivlsomt nuancere svaret. Mens nemlig den importafgift, som finder anvendelse ved import af hård hvede, kan fastsættes dagligt, fastsættes det variable element, som pålægges de forarbejdede produkter, for hvert kvartal i henhold til artikel 6, stk. 1 i forordning nr. 1059/69 (EFT-specialudgave 1969 (I), s. 225; org. ref. JO L 141 af 12. 6. 1969, s. 1) — som har erstattet den af den nationale ret nævnte forordning nr. 160/66. I denne artikel hedder det:

»Det variable element beregnes på grundlag af forskellen konstateret for mængden af hvert af de basisprodukter, der skal tages i betragtning, mellem:

a) gennemsnittet af de tærskelpriser, der gælder for hver af de tre måneder i det kvartal, for hvilket det variable element fastsættes, og

b) gennemsnittet af de cif-priser (bortset fra de særlige cif-priser) eller i givet fald franko-grænsepriser, der anvendes ved fastsættelsen af importafgifterne for de enkelte pågældende basisprodukter; dette gennemsnit beregnes over en periode, der omfatter de første 15 dage af den måned, der går forud for det kvartal, for hvilket det variable element fastsættes, samt de umiddelbart forudgående to måneder."

Dette system nødvendiggøres:

— i første række af behovet for at tage hensyn til tidsforskellen mellem det tidspunkt, hvor det forarbejdede produkt importeres til Fællesskabet, og det tidligere tidspunkt, hvor basisproduktet blev benyttet til dets fremstilling;

— i anden række af tvingende administrative behov;

— i tredje række af handelens behov, som kræver en garanti for konstante afgifter.

Således forstået bør spørgsmålet besvares derhen, at de indførselsomkostninger, der skal lægges til grund, er dem, som finder anvendelse på det forarbejdede produkt og ikke på basisproduktet.

Sagsøgeren i hovedsagen understreger, at de af Kommissionen i medfør af EØF-traktatens artikel 155 udstedte forordningers skæbne ene og alene afhænger af fortolkningen af de forordninger, som er udstedt af Rådet. For at påvise, at der i begrebet indførselsomkostninger kun indgår de importafgifter, som pålægges basisproduktet, har sagsøgeren efter forskellige metoder foretaget en fortolkning af Rådets forordninger.

1. Formålsfortolkning

Anvendelsen af de i Kommissionens forordning nr. 2102/73 fastsatte udligningsbeløb på spisemakaroni, udført fra Italien i perioden forud for den 1. august 1973, havde virkninger, der stred mod de mål, som Rådet forfølger med sine forordninger nr. 974/71 og 509/73, og som er at beskytte den normale konjunkturudvikling i landbrugssektoren. Det kan vises ved et eksempel: hård hvede, importeret fra tredjelande eller medlemsstater til Italien den 6. august 1973 og videresendt som fine gryn til Forbundsrepublikken Tyskland, var i henhold til artikel 4 a som ændret ved forordning nr. 509/73 ikke pålagt noget udligningsbeløb. Prisen på fine gryn, forarbejdet til spisemakaroni i Forbundsrepublikken, var således ikke pålagt noget udligningsbeløb. Hvis derimod de samme fine gryn var blevet forarbejdet til spisemakaroni i Italien, ville denne være blevet udført til Forbundsrepublikken Tyskland til en pris, som var forhøjet med udligningsbeløbene.

Det samme ville være resultatet, såfremt den hårde hvede, som anvendes til fremstilling af fine gryn, hidrørte fra Italien selv, og den var blevet udført direkte til Forbundsrepublikken.

I begge tilfælde ville konkurrencen fordrejes, og målene med forordning nr. 974/71 tilsidesættes.

2. Naturlig sproglig fortolkning

Den sidste betragtning såvel som artikel 2, stk. 2 i forordning nr. 974/71 drejer sig om prisen på basisproduktet. I de tilfælde, hvor basisproduktet ikke undergår forandringer, er det ikke blot meningsløst, men – i henhold til sidste led i sætningen i samme betragtning – forbudt senere at anvende udligningsbeløbene. Ifølge dommen 34/74 pålægger »denne bestemmelse ... en parallel anvendelse af udligningsbeløbene for basisprodukterne og for de afledte produkter«.

Det var oprindeligt hensigten med artikel 4 a at skabe overensstemmelse mellem de udligningsbeløb, der fandt anvendelse ved indførsel fra tredjelande, og dem, der fandt anvendelse ved udførsel til lige meget hvilket land. Den skal anvendes således, at der tages hensyn til de faktiske økonomiske forhold. Men man ville se bort fra disse, såfremt man lod anvendelsen af udligningsbeløbene for den enorme mængde italienske makaroni, som udføres, afhænge af den behandling, som er forbeholdt den ubetydelige mængde makaroni, som indføres til Italien.

3. Analogifortolkning

Ved en analogislutning fra en række andre fællesskabsforanstaltninger ses det, at man for at kunne anvende de fælles ordninger i alle tilfældene skal henholde sig til basisproduktet.

4. Fortolkning ud fra et økonomisk synspunkt

Ordningerne i Fællesskabets landbrugsbestemmelser og selve terminologien i landbrugets markedsordninger sidestiller følgeprodukterne med basisproduktet.

Hvad angår anden del af andet spørgsmål, bestemmes det i artikel 4 a, at de udligningsbeløb, der finder anvendelse ved udførslen, ikke kan være højere end indførselsomkostningerne ved indførsel af produktet fra tredjelande, hvad enten disse sidste er lig med eller højere end nul.

Sagsøgeren i hovedsagen, repræsenteret af G.M. Ubertazzi og F. Capelli, advokater ved retten i Milano, og Kommissionen, repræsenteret af G. Marenco, har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 29. april 1975

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 14. maj 1975.

Præmisser

1 Ved kendelse af 7. december 1974, indgået til Domstolens justitskontor den 13. samme måned, har Pretore di Trieste i medfør af EØF-traktatens artikel 177 stillet to spørgsmål vedrørende fortolkningen af artikel 4 a, stk. 2, første afsnit i Rådets forordning (EØF) nr. 974/71 af 12. maj 1971 om visse konjunkturpolitiske foranstaltninger, der skal træffes inden for landbrugssektoren som følge af den midlertidige udvidelse af grænserne for kursudsving i visse medlemsstaters valutaer (EFT-specialudgave 1971 (I), s. 231; org. ref. JO L 106 af 12. 5. 1971, s. 1), som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 509/73 af 22. februar 1973 (EFT L 50 af 23. 2. 1973, s. 1);

2 det første spørgsmål drejer sig om, hvorvidt man med henblik på anvendelsen af artikel 4 a, stk. 2 i nævnte forordning skal antage, at indførselsomkostningerne for spisemakaroni kun består af det variable element, eller om man skal antage, at der hertil skal lægges det faste element, idet det bemærkes, at begge elementer er fastsat i forordning nr. 160/66;

3 det andet spørgsmål drejer sig om, hvorvidt Italien for det tilfælde, at indførselsomkostningerne kun udgøres af det variable element, da lovligt kunne anvende det i forordningerne nr. 974/71, 648/73 og 1463/73 fastsatte udligningsbeløb, hvorved der blev opkrævet 3 365 lire pr. 100 kg (jf. forordning nr. 2102/73/EØF, bilag VIII — toldposition 19.03) ved eksport af spisemakaroni til medlemslande og tredjelande i den periode, hvor de importafgifter, der var pålagt det pågældende basislandbrugsprodukt — hård hvede — (som udgør det variable element for dejvarerne), var lig med nul, og under alle omstændigheder hvorvidt det monetære udligningsbeløb ved eksport kunne være højere end importafgiften for basislandbrugsprodukterne, såfremt denne var højere end nul.

4 Disse spørgsmål er opstået inden for rammerne af en sag om betalingspåbud, som er anlagt ved Pretore di Trieste af sagsøgeren i hovedsagen mod Den italienske Republiks finansforvaltning med henblik på tilbagebetaling af de udligningsbeløb, som sagsøgeren har måttet indbetale ved eksport af spisemakaroni på et tidspunkt, hvor der i henhold til bestemmelserne i forordning nr. 974/71 ikke gjaldt noget udligningsbeløb for basisproduktet, hård hvede, da der ikke var nogen indførselsomkostninger.

Vedrørende det første spørgsmål

5 Domstolen kendte i sin dom af 12. november 1974 i 34/74 for ret, at de indførselsomkostninger ved indførsel fra tredjelande, som er nævnte i stk. 2 i artikel 4 a i forordning nr. 974/71, som ændret ved forordning nr. 509/73, for så vidt angår de produkter, der omhandles i artikel 1, stk. 2, litra b) i forordning nr. 974/71, og hvis pris er afhængig af prisen på de produkter, for hvilke der inden for rammerne af de fælles markedsordninger for landbrugsvarer er fastsat interventionsforanstaltninger, skal anses for kun at omfatte det variable element, hvormed der skal tages hensyn til priserne på basisprodukterne.

Vedrørende det andet spørgsmål

6 Ved forordning nr. 974/71, som senere ændret, er der for at udligne den indvirkning, som udvidelsen af grænserne for kursudsving i visse medlemsstaters valutaer har på landbrugsmarkedets funktion, blevet indført monetære udligningsbeløb, der opkræves eller ydes ved henholdsvis import og eksport af landbrugsprodukter;

7 i den sidste betragtning til den nævnte forordning understreges det, at beløbsstørrelserne bør begrænses til de beløb, der er strengt nødvendige for at udligne incidensen af valutaforanstaltningerne på priserne på de basisprodukter, for hvilke interventionsforanstaltninger er fastsat, og at de kun bør anvendes i de tilfælde, hvor denne incidens måtte føre til vanskeligheder;

8 i henhold til ordlyden af denne forordnings artikel 2, stk. 1 skal disse beløb for de basisprodukter, for hvilke der inden for rammerne af den fælles markedsordning for landbrugsvarer er hjemlet interventionsforanstaltninger, fastsættes efter de konstaterede valutakurssvingninger;

9 for følgeprodukterne er udligningsbeløbene ifølge samme artikels stk. 2 lig med incidensen på priserne for det pågældende produkt, ved anvendelse af udligningsbeløbet for priserne på det basisprodukt, af hvilke de pågældende priser er afhængige;

10 for i tilfælde af en medlemsstats nedskrivning af sin valuta at undgå anvendelse af uforholdsmæssig store beløbsstørrelser, der ville kunne skabe forstyr-

relser på markederne inden for Fællesskabet, er der ved forordning nr. 509/73 om ændring af forordning nr. 974/71 indført en artikel 4 a, i hvis stk. 2 det bestemmes: »I samhandelen mellem medlemsstaterne og med tredjelande kan de på grund af en nedskrivning af den pågældende valuta udligningsbeløb ikke være højere end indførselsomkostningerne ved indførsel fra tredjelande«;

11 anvendelsen af denne bestemmelse har som følge af prisstigningen for korn på verdensmarkedet bevirket, at opkrævningen af de monetære udligningsbeløb for samhandelen med hård hvede blev ophævet fra det øjeblik, hvor CIF-prisen nåede tærskelprisen, idet disse beløb dog stadig er i kraft;

12 i Kommissionens forordning nr. 2102/73 af 31. juli 1973 (EFT nr. L 213, s. 1) er de monetære udligningsbeløb, der finder anvendelse på hård hvede, med virkning fra 1. august 1973 fastsat til 20 151 lire pr. ton (toldposition 10-01-B), og de udligningsbeløb, som finder anvendelse på spisemakaroni, til 3 365 lire pr. 100 kg (toldposition 19.03), selv om importafgiften på hård hvede på samme tidspunkt i henhold til Kommissionens forordning nr. 2031/73 af 27. juli 1973 (EFT L 207 af 28. 7. 1973, s. 3) havde været nul siden den 28. juli 1973, mens importafgiften på spisemakaroni ved Kommissionens forordning nr. 2210/73 af 27. juli 1973 (EFT L 231 af 20. 8. 1973, s. 1) for det tredje kvartal i 1973 var fastsat til 3 612 lire pr. 100 kg;

13 det fremgår heraf, at de således fastsatte monetære udligningsbeløb for spisemakaroni er blevet nødvendige for at udligne den incidens, som anvendelsen af udligningsbeløb til den i samme forordning nævnte takst på det basisprodukt, som de er afhængige af, har på disse produkter, under hensyn til den omstændighed, at der til fremstillingen af 100 kg spisemakaroni går 167 kg hård hvede;

14 da der i henhold til artikel 4 a, stk. 2 i forordning nr. 974/71 hverken blev ydet noget udligningsbeløb ved indførsel eller opkrævet noget sådant ved udførsel af basisproduktet (hård hvede) den 6. august 1973, er opkrævningen af udligningsbeløb på følgeprodukterne i strid med det formål, der forfølges med sidste betragtning og artikel 2, stk. 2 i forordning nr. 974/71, hvorefter det på grund af en nedskrivning af den pågældende valuta gældende udligningsbeløb for følgeproduktet er lig med incidensen på prisen for det pågældende produkt, ved anvendelse af udligningsbeløbet for priserne på det basisprodukt, af hvilket den pågældende pris er afhængig;

15 artikel 4 a, stk. 2, tilføjet ved forordning nr. 509/73, skal derfor forstås således, at der, hvis der ikke opkræves noget udligningsbeløb for basisproduktet, heller ikke kan opkræves noget udligningsbeløb for følgeproduktet;

16 det andet spørgsmål skal derfor besvares således, at der, når importafgiften på basislandbrugsprodukterne er lig med nul, ikke kan opkræves noget monetært udligningsbeløb ved udførsel af følgeprodukterne.

Vedrørende sagsomkostningerne

17 De udgifter, der er afholdt af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, der har fremsat indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres;

18 da retsforhandlingerne i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, som er anlagt ved den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser,

kender

DOMSTOLEN

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt den ved kendelse af 7. december 1974 af Pretore di Trieste, for ret:

1. **De indførselsomkostninger ved indførsel fra tredjelande, som er nævnt i stk. 2 i artikel 4 a i forordning nr. 974/71, som ændret ved forordning nr. 509/73, skal, for så vidt angår de produkter, der omhandles i artikel 1, stk. 2, litra b) i forordning nr. 974/71, og hvis pris er afhængig af prisen på de produkter, for hvilke der inden for rammerne af de fælles markedsordninger for landbrugsvarer er fastsat interventionsforanstaltninger, anses for kun at omfatte det variable element, hvormed der skal tages hensyn til priserne på basisprodukterne.**

2. Når importafgiften for basislandbrugsprodukterne er lig med nul, kan der ikke opkræves noget monetært udligningsbeløb ved udførsel af følgeprodukterne.

Lecourt Mertens de Wilmars Mackenzie Stuart Donner Monaco

Pescatore Kutscher Sørensen O'Keeffe

Således afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 17. juni 1975.

A. Van Houtte
Justitssekretær

R. Lecourt
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 14. MAJ 1975 [1]

Høje Ret.

Den præjudicielle sag, som jeg i dag skal tage stilling til, angår problemer om valutagrænseudligningen, dvs. en problemkreds, som allerede har været af betydning i en række andre sager, bl.a. i sag 34/74 (S.A. Roquette Frères mod den franske stat, dom af 12. november 1974).

Jeg behøver derfor ikke indlede med at gå ind på den grundlæggende struktur i denne ordning, som er fastlagt i Rådets forordning nr. 974/71 af 12. maj 1971 (EFT-specialudgave 1971 (I), s. 231; org. ref. ABl L 106 af 12. 5. 1971), og som ændret ved Rådets forordning nr. 509/73 af 22. februar 1973 (EFT L 50 af 23. 2. 1973) — bl.a. med henblik på medlemsstater, hvis valuta falder ned under den grænse for udsving, som er tilladt ved den internationale ordning af 12. maj 1971.

Jeg skal blot i korthed anføre følgende vedrørende hovedsagens faktiske omstændigheder.

Sagsøgeren i hovedsagen, en italiensk dejvarefabrik, eksporterede den 6. august 1973 til Forbundsrepublikken Tyskland dejvarer fremstillet af gryn af hård hvede. Derpå blev der i henhold til artikel 2, stk. 2 i forordning nr. 974/71 opkrævet et udligningsbeløb på 3 365 lire pr. 100 kg, således som det var fastsat i bilag 1, del 8 i Kommissionens forordning nr. 2102/73 af 31. juli 1973 (EFT L 213 af 1. 8. 1973), som trådte i kraft den 1. august 1973.

Disse eksportomkostninger anså det sagsøgende firma for ubegrundede. Det henvendte sig derfor, efter at det for at kunne gennemføre udførslen den 3. december 1974 havde betalt det nævnte beløb under protest, til Pretore di Trieste (byretten i Trieste) for at få udstedt et betalings-

1 — Oversat fra tysk.